

Ontmoetingen

Je staat op een roltrap en fluit ongemerkt een liedje van Crosby & Nash, veertig jaar oud. *Southbound Train* heet het, een countryliedje dat de luisteraar meeneemt over de onafzienbare prairies van de USA, met opwaaiend stof en *tumbleweed*, smoezelige stadjes en vooral veel open ruimte. Het is jouw liedje, een schat die je deelt met een paar soulmates. En dan begint iemand achter je het ineens mee te fluiten!

Het gebeurde toen ik afgelopen zaterdag met een kar vol boodschappen van de supermarkt op weg was naar mijn auto. 'Mooi nummer hè?', riep ik terwijl ik over mijn schouder de meefluiter aankeek. Het was een man van een jaar of veertig, grijzend haar, stoppelbaard, en in het zwart gekleed.

'Southbound Train', roept hij naar boven, 'lekker!' Een warm gevoel komt over me. Deze man is mijn vriend. Praten hoeft niet, de muzikale link is voldoende. Ik steek mijn hand op en knik instemmend.

We vervolgen ieder onze weg en pakken het fluitwerk weer op.

Mooie, kleine ontmoetingen. Soms heb je er hele gave tussen zitten. Zoals die keer in 2011, toen ik in Leiden het 3 oktoberfeest vierde met een buurman. We stonden in muziekcafé *Hunky Dory* te kijken naar een concert van Chris Koenen, blueszanger en -gitarist te Leiden, en zijn begeleidingsband.

Belabberd geluid, maar een geweldig optreden. Op zeker moment speelden ze *La Bamba*, en opgezweept door het Spaanse ritme begon ik mee te klappen. Naast me stond een blanke, langharige man – niet het zuidelijke type dus. Plots keek hij me glunderend aan terwijl hij ritmisch tegen mij in begon te klappen, zoals alleen Spanjaarden dat kunnen. Geweldig deed hij het! Probeer het maar eens, het lukt je niet. Lukt het wel, dan krijg je een magisch ritme – een ratelend takketakketakketakke! In een dampende roes klaptten we door tot het eind – magnifiek!

Nooit meer gezien deze man, maar hij is voorgoed mijn soulmate.